

5. Vijfde middel (subsidiar): artikel 70, lid 6, van verordening (EU) nr. 806/2014, gelezen in samenhang met artikel 5, leden 3 en 4 van gedelegeerde verordening (EU) 2015/63, is geschonden omdat verweerder bij de berekening van verzoeksters bijdrage de derivatencontracten ten onrechte op brutobasis in aanmerking heeft genomen.
6. Zesde middel (subsidiar): artikel 70, lid 6, van verordening (EU) nr. 806/2014, gelezen in samenhang met artikel 6, lid 8, onder a), van gedelegeerde verordening (EU) 2015/63, is geschonden omdat verweerder verzoekster ten onrechte heeft aangemerkt als een instelling die werd geherstructureerd.
7. Zevende middel: artikel 41, lid 1 en lid 2, onder a), van het Handvest is geschonden aangezien verweerder verzoekster had moeten horen alvorens het bestreden besluit vast te stellen.
8. Achtste middel: artikel 41, lid 1 en lid 2, onder c), van het Handvest en artikel 296, lid 2, VWEU zijn geschonden doordat verweerder het bestreden besluit ontoereikend heeft gemotiveerd.

-
- (¹) Verordening (EU) nr. 806/2014 van het Europees Parlement en de Raad van 15 juli 2014 tot vaststelling van eenvormige regels en een eenvormige procedure voor de afwikkeling van kredietinstellingen en bepaalde beleggingsondernemingen in het kader van een gemeenschappelijk afwikkelingsmechanisme en een gemeenschappelijk afwikkelingsfonds en tot wijziging van verordening (EU) nr. 1093/2010 (PB 2014, L 225, blz. 1).
- (²) Uitvoeringsverordening (EU) 2015/81 van de Raad van 19 december 2014 tot vaststelling van eenvormige voorwaarden voor de toepassing van verordening (EU) nr. 806/2014 van het Europees Parlement en de Raad wat vooraf te betalen bijdragen aan het gemeenschappelijk afwikkelingsfonds betreft (PB 2015, L 15, blz. 1).
- (³) Richtlijn 2014/59/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 mei 2014 betreffende de totstandbrenging van een kader voor het herstel en de afwikkeling van kredietinstellingen en beleggingsondernemingen en tot wijziging van richtlijn 82/891/EEG van de Raad en de richtlijnen 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU en 2013/36/EU en de verordeningen (EU) nr. 1093/2010 en (EU) nr. 648/2012, van het Europees Parlement en de Raad (PB 2014, L 173, blz. 190).
- (⁴) Gedelegeerde verordening (EU) 2015/63 van de Commissie van 21 oktober 2014 tot aanvulling van richtlijn 2014/59/EU van het Europees Parlement en de Raad van wat de vooraf te betalen bijdragen aan afwikkelingsfinancieringsregelingen betreft (PB 2015, L 11, blz. 44).

Beroep ingesteld op 8 juli 2019 — CV e.a./Commissie

(Zaak T-496/19)

(2019/C 305/71)

Proceetaal: Frans

Partijen

Verzoekende partijen: CV, CW en CY (vertegenwoordiger: J.-N. Louis, advocaat)

Verwerende partij: Europese Commissie

Conclusies

De verzoekende partijen verzoeken het Gerecht:

- het besluit van de Commissie tot afwijzing van hun verzoek van 4 juni 2018 nietig te verklaren;
- de Commissie te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van hun beroep tot nietigverklaring van het besluit van de Commissie tot afwijzing van hun verzoek tot vaststelling van maatregelen om een einde te kunnen maken aan de schending van het beginsel van gelijke koopkracht van ambtenaren en functionarissen ongeacht hun standplaats, voeren de verzoekende partijen drie middelen aan.

1. Eerste middel, ontleend aan niet-nakoming van de motiveringsplicht en schending van het beginsel van gelijke koopkracht van ambtenaren en functionarissen ongeacht hun standplaats. Ten eerste betogen verzoekers dat het bestreden besluit in het geheel niet is gemotiveerd, zodat zij niet de gegrondheid ervan kunnen begrijpen en het Gerecht zijn rechterlijk toezicht niet kan

uitoefenen. Ten tweede zijn zij van mening dat zij hun functie onder dezelfde omstandigheden uitoefenen als hun collega's die zijn tewerkgesteld bij de vertegenwoordiging van de Europese Commissie te Parijs, en dat zij dus ook, net als die collega's, een forfaitaire functievergoeding moeten krijgen. Ten slotte is de eerbiediging van het beginsel van gelijke koopkracht onverenigbaar met het bestaan van eenzelfde aanpassingscoëfficiënt voor ambtenaren die zijn tewerkgesteld in Parijs, Straatsburg, Marseille en Valenciennes.

2. Tweede middel, ontleend aan schending van het beginsel van gelijke behandeling en het discriminatieverbod, aangezien verzoekers, in tegenstelling tot hun collega's bij de vertegenwoordiging van de Europese Commissie te Parijs, niet de forfaitaire functievergoeding ontvangen, ofschoon zij hun functie onder dezelfde omstandigheden uitoefenen.
3. Derde middel, ontleend aan niet-nakoming van de zorgplicht, op grond waarvan het bevoegd gezag verplicht is om in de motivering van het bestreden besluit de redenen aan te geven waarom het belang van de dienst zwaarder weegt.

Beroep ingesteld op 8 juli 2019 — CZ e.a./EDEO

(Zaak T-497/19)

(2019/C 305/72)

Procestaal: Frans

Partijen

Verzoekende partijen: CZ, DB, DC en DD (vertegenwoordiger: J.-N. Louis, advocaat)

Verwerende partij: Europese Dienst voor extern optreden

Conclusies

De verzoekende partijen verzoeken het Gerecht:

- het besluit van EDEO tot afwijzing van hun verzoek van 4 juni 2018 nietig te verklaren;
- EDEO te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van hun beroep tot nietigverklaring van het besluit van EDEO tot afwijzing van hun verzoek tot vaststelling van maatregelen om een einde te kunnen maken aan de schending van het beginsel van gelijke koopkracht van ambtenaren en functionarissen ongeacht hun standplaats, voeren de verzoekende partijen drie middelen aan.

1. Eerste middel, ontleend aan niet-nakoming van de motiveringsplicht en schending van het beginsel van gelijke koopkracht van ambtenaren en functionarissen ongeacht hun standplaats. Ten eerste betogen verzoekers dat het bestreden besluit in het geheel niet is gemotiveerd, zodat zij niet de gegrondheid ervan kunnen begrijpen en het Gerecht zijn rechterlijk toezicht niet kan uitoefenen. Ten tweede zijn zij van mening dat zij hun functie onder dezelfde omstandigheden uitoefenen als hun collega's die zijn tewerkgesteld bij de vertegenwoordiging van de Europese Commissie te Parijs, en dat zij dus ook, net als die collega's, een forfaitaire functievergoeding moeten krijgen. Ten slotte is de eerbiediging van het beginsel van gelijke koopkracht onverenigbaar met het bestaan van eenzelfde aanpassingscoëfficiënt voor ambtenaren die zijn tewerkgesteld in Parijs, Straatsburg, Marseille en Valenciennes.